

Випуск 62 «Хроніки періоду великої війни»	3
Флеш-моб вітань української молоді	4
Благословенне зілля, що лікує рани захисників	5
Папа: Бог присутній в секуляризованому суспільстві	6
Як зробити з колективу «фортецю стійкості»? Інтерв'ю з директором інституту психології УКУ Олегом Романчуком	7
Глава УГКЦ у 132-й тиждень: Верховна Рада прийняла закон, який має на меті охорону свободи релігії в Україні від маніпуляцій з боку рф	12
У Німеччині «Орденем Святого Пантелеймона» нагородили лікарів, які допомагають Україні.....	13
Вітальне слово Преосвященного владика Богдана під час вручення «Ордену Святого Пантелеймона».....	17
Пласт у Швеції	19
Гідність посеред страждань.....	20
Швеція: проща «Зцілення ран війни»	22
«Бог створив людину з любові і для любові», – владика Богдан.....	24
Владика Василій Тучапець у м. Комо висловив вдячність благодійникам з Італії за підтримку України	25
Плекаючи пам'ять про блаженного священномученика Омеляна Ковча, УГКЦ встановила відзнаку для священнослужителів	28
Владика Богдан Дзюрах до священників: «Євхаристія є джерелом Божої благодаті для священника і вірних Церкви»	29
Зустріч з вивчення церковного співу.....	30
Виставка невиданих дипломів.....	31
У Львові представили книгу спогадів про патріарха Йосифа Сліпого.....	32
Україна і наша спільна надія. Слово Блаженнішого Святослава в Берліні	34
Слово на дорогу.....	44
Висловлюємо співчуття!	46

**Бачачи твою проти полчищ сатанинських
сміливість, всі чини ангельські з радістю пішли
вслід за тобою на битву за ім'я і славу свого
Владики, взиваючи: «Хто як Бог?»**

(з акафісту до св. Архистратига Михаїла)

Архистратиг Михаїл – скульптура роботи
Анатолія Куща, встановлена 2002 року
в Києві на Майдані Незалежності
на Печерських воротах

24.02.2022 – ?

Випуск 62 «Хроніки періоду великої війни»

Автор: **Александр Малаховський**

ФЛЕШ-МОБ ВІТАНЬ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

12.08.2024 р.

У Міжнародний день молоді, з ініціативи Комісії у справах молоді та академічного душпастирства Апостольського екзархату для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії, розпочато флеш-моб привітань з нагоди цього свята спільнотами українських парафій.

З ДНЕМ
МОЛОДІ

Перші слова вітань [лунали](#) з катедрального храму Покрову Пресвятої Богородиці м. Мюнхен від Преосвященного владика Богдана. «*Це ваш час, живіть повнотою життя вже зараз разом з Христом. За Ним ідіть, Його слухайте, живіть Його наукою любові!*», – звернувся до молоді архиерей.

Флеш-моб триватиме до 24 листопада, коли згідно заклику папи Франциска, День молоді відзначається в Католицькій Церкві.

Джерело: ukrainische-kirche.eu

БЛАГОСЛОВЕННЕ ЗІЛЛЯ, ЩО ЛІКУЄ РАНИ ЗАХИСНИКІВ

18.08.2024 р.

17–18 серпня 2024 року у парафіяльних громадах міст Ерланген, Бамберг, Нюрнберг та Вюрцбург з нагоди свята Успіння Пресвятої Богородиці відбулась благодійна акція на допомогу в лікуванні українського захисника.

Згідно давньої християнської традиції у свято Успіння Пресвятої Богородиці вірні приносять до церкви зілля, квіти, трави та насіння для їх благословення і освячення, щоби окрім своїх природніх лікувальних властивостей вони мали також духовну силу і заступництво. Завдяки жертвам парафіян вище згаданих громад, отриманих від придбання букетів для освячення, що були приготовані парафіянкою з Гіршайду **Мариною Запорожень**, вдалося зібрати пожертви у розмірі 510 євро на лікування українського воїна Ярослава, що захищає Україну на Сумщині і минулого тижня був прооперований.

«Прийди, милосердний Господи, на наше призивання і зволь вилити всю щедрість Твого благословення на нас і на пригорщі нового насіння, ягід, зілля і плодів, що їх з благодаренням приносимо Тобі, і в ім'я Твоє, у празник цей, благословляємо, щоби вони принесли поміч людям, тваринам і звірині проти недуг, пошестей, ран, лиходіяння, чарування, ворожби, укусів зміїних або інших шкідливих звірів, і проти диявольських насмішок і хитрощів».

(Молитва з Чину благословення зілля в день Успення Пресвятої Богородиці)

ПАПА: БОГ ПРИСУТНІЙ І В СЕКУЛЯРИЗОВАНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

25.08.2024 р.

Думками про те, як і надалі жити цінностями, почерпнутими з Євангелія, у секуляризованому суспільстві, Папа Франциск поділився з учасниками форуму, що аналізує виклики, які стоять перед Європою та світом.

«Європейські суспільства покликані знайти шляхи і засоби для зменшення поляризації всередині себе і залишатися відкритими на світ навколо себе», – наголошує Папа Франциск у своєму посланні учасникам цьогорічного «Європейського форуму Альпбах». Йдеться про захід, який щорічно протягом трьох тижнів серпня відбувається

в альпійському містечку Альпбах у Тиролі, Австрія, збираючи політиків, науковців, підприємців та студентів, щоб обговорювати та пропонувати нові ідеї вирішення європейських і глобальних проблем.

ПРАВА І ЗАГРОЗА ПОПУЛІЗМУ

Святіший Отець розпочинає свого листа із того, що зізнається, що коли думає про Європу, то думає, насамперед, «про континент прав людини». Бо «універсальні права людини саме тут менше більше отримали свій розвиток». «Наразі ми переживаємо період кризи в Європі, що, як і кожна криза, несе з собою загрози та можливості; це час, коли різні популістські рухи користуються великою популярністю. Причини цього криються, головним чином, в економічних і політичних факторах», – пише він, стверджуючи, що в результаті цієї популістської «хвилі» деякі ідеали в Європі почали зникати, «а деякі принципи, що стосуються поведінки щодо слабших членів суспільства, відсунуті на задній план».

ЦІННОСТІ З ЄВАНГЕЛІЯ В СЕКУЛЯРИЗОВАНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Папа Франциск нагадує, що ці принципи, між якими особливої уваги заслуговують людська гідність і братерство, завжди були пов'язані із Євангелієм. Він визнає, що сьогодні культурний контекст змінився, і Церква «покликана жити в секуляризованому суспільстві», але це, за його словами, «не повинно ні дивувати, ні лякати, бо ми знаємо, що Бог присутній і там».

«Навпаки, з оновленою мотивацією ми намагаємося, як християни, внести багатство католицького соціального вчення з його заявленою універсальністю. Також і Європейський Союз, від самого свого заснування, має універсалістські риси, і бажано, щоб він їх не втратив. У цьому сенсі особливо важливим є аспект братерства. З цього випливає, що європейські суспільства покликані знайти шляхи і засоби для зменшення поляризації всередині себе і залишатися відкритими на світ навколо себе», – пише Святіший Отець, побажавши учасникам форуму бути «заразливими свідками європейських ідеалів».

о. Тимотей Т. Коцур, ЧСВВ, [«Новини Ватикану»](#);
Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

ЯК ЗРОБИТИ З КОЛЕКТИВУ «ФОРТЕЦЮ СТІЙКОСТІ»? Інтерв'ю з директором інституту психології УКУ Олегом Романчуком

25.08.2024 р.

У психологічну стійкість колективу потрібно інвестувати так само багато, як у енергонезалежність, вважає директор Інституту психічного здоров'я УКУ Олег Романчук. У межах форуму *Forbes Ukraine* «Майстри добра» Романчук розповів, що таке посттравматичне зростання і як керівникам побудувати стійкі колективи.

Стійкість – це система з п'яти складових, каже Романчук. Серед них – цінності, ефективна праця і стосунки з іншими людьми. Управлінці можуть побудувати зі своїх команд «фортеці стійкості», якщо інвестуватимуть у психічне благополуччя співробітників, зазначає він.

Світлина: Антон Забельський для Forbes Ukraine

Як підвищити шанси на зростання і розвинути стійкість у колективі, Романчук розповів в інтерв'ю головному редактору *Forbes Ukraine* Борису Давиденку.

Бесіда скорочена і відредагована для зрозумілості.

«Обличчя російсько-української війни». На світлині, відзнятій 13.05.2024 р., поліцейський у Вовчанську Харківської області допомагає евакуюватися 84-річному Віктору. Евакуацію оголошено через можливий прорив російських окупаційних підрозділів. | Світлина: Георгій Іванченко / EPA /

► Почнімо з базових визначень. Що таке «незламність»?

Олег Романчук: Війна ставить нас перед парадоксом. З одного боку, ми дуже відчуваємо свою вразливість. Але, як влучно висловився Гемінгвей, «світ ламає усіх, але багато хто стає сильніший на зламі». Йдеться про внутрішню силу, яку ми засвідчуємо зараз в Україні. Ця сила духу

допомагає нам відроджуватися, долати депресію, посттравматичний розлад, будувати країну. І її не зламати.

► **Поряд із нарративом про українську незламність є нарратив про те, що всі українці травмовані війною і передадуть цю травму наступним поколінням. Чи все аж настільки погано?**

О. Романчук: Ми маємо реальні труднощі, і нам треба працювати із психічним здоров'ям, але водночас не катастрофізувати. Вплив війни на психічне здоров'я визначається не просто тим, що ми пережили, а тим, як ми відповіли на пережите.

У США провели цікаве дослідження з військовими кадетами. 95 % із них могли назвати симптоми ПТСР, але лише 10 % знали, що таке посттравматичне зростання. Тоді як посттравматичне зростання показують 75 % людей, які пережили психотравму.

Багато залежить від того, чи ми огорнули постраждалих співчуттям, любов'ю, підтримкою, професійною турботою, турботою спільноти. Це вибір нації. Якщо ми не хочемо мати ПТСР і трансгенераційну передачу травм, то маємо опрацювати досвід війни так, щоб залишатися стійким, незламним суспільством, і навіть зростати.

«Обличчя російсько-української війни». Німеччина в рамках військової допомоги передала Україні бойові машини піхоти *Marder*, які, як пише DW, вважаються одними з найефективніших і найнадійніших БМП у світі. Перші такі машини прибули в Україну в березні 2023 року. БМП *Marder* перебувають, зокрема, на озброєнні 25-ї окремої повітряно-десантної бригади ЗСУ, яка бере участь у боях на Донеччині. | Світлина: Олександр Ратушняк / Reuters /

► **Як підвищити шанси на посттравматичне зростання?**

О. Романчук: Спершу повернуся на крок назад, щоб пояснити, що це таке. Перша ознака посттравматичного зростання – люди краще знають, заради чого вони живуть. Сенси стають більш чіткими, і в результаті зростає якість життя – людина фокусується на головному і відкидає другорядне. Зростає якість стосунків. Зростає відчуття цінності життя і вдячності за те, що маєш. І загалом росте відчуття сили.

Немає простого рецепту, як підвищити шанси на посттравматичне зростання. Стійкість – це вибір дороги. І стійкість росте, коли ми йдемо цією дорогою і набуваємо певних компетентностей. З іншого боку, це система, що має конкретні складники. Можна порівняти її з м'язами. Щоб добре рухатися, потрібно розвинути багато м'язів і мати злагоджену координацію.

Перша складова системи – це цінності. Як писав Віктор Франкл, людина може пройти крізь будь-які випробування, яким вона може надати сенс. Коли ми знаємо, заради чого щось робимо, сили приходять.

Другий компонент – це праця, ефективна дія. Моя близька колега з Українського Католицького Університету, Вероніка Карачевська, написала книжку «Історії загиблих». У ній вона пише про свого загиблого брата і маму, яка втратила сина. І вона дивується: «Звідки в моїй мамі ця сила?». Та щоранку встає, пече налисники онукам, веде в школу, збирає кошти, садить чорнобривці на могилі, ввечері перевіряє зошити. За словами матері, джерело цієї сили – любов, яку не зупинити жодній армії, жодній зброї цього світу.

Третя річ – це мудрість. Уміння мудрості – прийняти обставини, не сіяти безнадію чи панічні настрої. Інше важливе вміння – регуляція емоцій. Сильні почуття, як-от злість, можуть додавати мужності. Але якщо вони стануть неконтрольованими, є ризик виплеснути злість не туди, куди потрібно.

П'ята складова системи – це стосунки. Спільна корегуляція емоцій робить нас справді стійкими. Як у гаслі Національного реабілітаційного центру *Unbroken* – «Незламні, коли ми разом».

«Обличчя російсько-української війни». Українські військові продовжують гинути, захищаючи країну від агресора. Їх удовам необхідна як матеріальна допомога, так й інші форми підтримки. Наприклад, у Києві для людей, які втратили рідних на фронті, проводять арт-терапію. Вдови самі об'єднуються, щоб допомогти одна одній. Ніхто не зрозуміє вас краще, ніж жінка, яка теж втратила коханого, розповідала ТСН одна з учасниць такої закритої групи вдів військових «Ми разом». За словами героїні сюжету Олександри, вона потроху повертається до життя, але біль втрати не минає. *«Час не лікує взагалі, цей біль як морфій, ти звикаєш»*, – сказала вона. | Світлина: Francisco Seco / AP /

► **10 липня загинув колишній співробітник Forbes, 27-річний Яр Батог. Його життєве кредо було: залишатися людиною і працювати. Я вважаю себе достатньо стійким, але мене його загибель вибила на тиждень. Як справлятися із втратами – що про це говорить наука?**

О. Романчук: Немає жодного рецепту. Втрата – це завжди про біль. Цього болю не можна уникнути. Єдиний спосіб не відчувати болю втрати – не любити. Ми б ніколи не обрали не любити, не мати близьких людей, щоб не відчувати болю їх втрати. Тому ми не лікуємо цей біль. Він буде з нами, доки ми любимо, доки пам'ятаємо.

Радше нам дуже важливо навчитися жити з цим болем. Є дві речі, які нам у цьому допомагають. Перша – огорнути одне одного співчуттям. Друга – прислухатися, до чого нас спонукає любов до загиблого. Ця любов кличе нас робити те, що заповідав ваш працівник – бути людьми і працювати.

«Обличчя російсько-української війни». Російські війська навесні 2022 року захопили Кремінну на півночі Луганської області, а потім безуспішно спробували взяти під свій контроль Серебрянський ліс, розташований поруч із цим містом. Серед підрозділів ЗСУ, які тримають оборону на цій ділянці фронту, – бригада спеціального призначення «Азов», яка раніше захищала Маріуполь. На території Серебрянського лісу збудовано й підземні укріплення, де воїни ЗСУ можуть відпочити у перерві між боями.

Світлина: Сергій Нужненко / Radio Free Europe / Reuters

► **Чи є у вас поради для управлінців, які керують колективами, як їм підтримувати, розвивати командну стійкість?**

О. Романчук: Будь-яка інституція – компанія, благодійний фонд, університет – може бути «фортецею стійкості». У психологічну стійкість колективу потрібно інвестувати так само багато, як в енергонезалежність. Слід робити це мудро і ефективно.

Стойкість команди чи спільноти – у стійкості окремої людини. Тому важливо бути уважними до людей, цікавитися їхнім самопочуттям, дивитися в очі, усміхатися, відкриватися їм, ділитися своїми рецептами стійкості.

Важливо зробити так, щоб на роботі звучали цінності. Щоб співробітники знали, як їхня робота пов'язана з цінностями компанії.

Раніше я працював у центрі для дітей з інвалідністю, і наш директор робив дуже просту річ. Він не читав нам лекцій, але щотижня пропонував якусь мудру цитату – так зване гасло тижня. Пам'ятаю одну з них: «Аніж проклинати темряву, краще запалити одну свічку».

Це дуже прості слова, але це гасло може стати філософією життя, бо це мудре мислення. Ми можемо проклинати, матюкатися, але також можемо «запалювати свічки» – робити добрі справи, підтримувати інших.

«Обличчя російсько-української війни». Російські окупанти постійно завдають удари з повітря по території України. Для протидії цьому задіяні мобільні вогневі групи, що спеціалізуються на боротьбі з дронами. Ось як виглядає робота однієї з таких груп. Місце зйомки не розголошується з міркувань безпеки.

Світлина: Костянтин Ліберов / Libkos /

► **Маю суб'єктивне враження, що особистісно більшість із нас так чи інакше стали стійкішими: компанії, бізнеси, інституції. Але суспільної стійкості немає, і чим ближче до виборів, тим менше залишається спільності. Чому суспільство не дорослішає?**

О. Романчук: Люди еднаються, коли є спільна загроза, бо розуміють, що інакше вони її не здолають. Але єдність – це дуже складна річ, бо дуже непросто будувати гарні стосунки. Для цього треба розв'язувати конфлікти, слухати. Це велика робота. Єдність можлива, коли є спільні цінності і спільне бачення, якою ми хочемо будувати Україну.

Ми дуже поранена країна. Недовіра одне до одного – це результат роботи комуністичної системи, коли щоб отримати підвищення, потрібно було когось «здати». Руйнувався інститут сім'ї. Ми маємо великі рани в здатності довіряти один одному, бути спільнотою. Тож не дивно, що підтримувати єдність непросто. Якщо нам вдасться, то станемо країною, про яку ми мріємо.

Борис Давиденко, [«Forbes»](#);
світлини із серії «Обличчя російсько-української війни» від редакції «ХГ»

Глава УГКЦ у 132-й тиждень: ВЕРХОВНА РАДА ПРИЙНЯЛА ЗАКОН, ЯКИЙ МАЄ НА МЕТІ ОХОРОНУ СВОБОДИ РЕЛІГІЇ В УКРАЇНІ ВІД МАНІПУЛЯЦІЙ З БОКУ РФ

26.08.2024 р.

Українська влада на вимогу суспільства змушена захищати релігійне середовище країни від атак російської пропаганди і нового виду релігійної зброї. Про це сказав Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви у 132-й тиждень великої жорстокої війни, яку весь світ називає гібридною війною.

Предстоятель відзначив, що російський агресор перетворює на зброю все, чого торкається своєю нечестивою рукою, зокрема економіку та журналістське слово, яке стає пропагандою. Він займається шантажем світу, захопивши Запорізьку атомну електростанцію, спричиняючи екологічні лиха на території України. Намагається використати як зброю навіть святі речі.

Глава Церкви відзначив: «Ідеологія "руського міра" дискредитує християнський меседж в очах і в сумлінні сучасної людини».

Блаженніший Святослав зауважив: «Цього тижня ми стали свідками того, що Верховна Рада прийняла закон, який має на меті охорону свободи релігії в Україні від такого типу маніпуляцій з боку держави-агресора».

«Під час війни ми повинні все зробити, щоб агресор не порушив релігійного миру і злагоди між Церквами в Україні. Ми сьогодні хочемо, щоб увесь світ почув голос українського релігійного середовища, яке стоїть на сторожі релігійної свободи, прав і свобод громадян України. Ми хочемо, щоб світ зрозумів, що Українська незалежна держава є синонімом такої свободи, щоб світ почув, що Україна стоїть, Україна бореться, Україна молиться!», – наголосив Блаженніший Святослав.

Цього тижня, відзначив Предстоятель, ми святкували два особливих дні, особливих свята українського народу: День Українського прапора і День Незалежності України: «День Незалежності – це не тільки державне свято. Це – особисте свято кожного українця, який нині жертвує собою в ім'я свободи і незалежності Батьківщини. Це свято є синонімом нашої віри в наше майбутнє, у те, що наші прийдешні покоління успадкують від нас вільну, незалежну країну».

«Хочемо згадати в молитві покоління українців, які цю державність виборювали. Молимося за наших дівчат і хлопців на фронті, які ціною власного життя захищають цю свободу. Молимося за Боже благословення для України, її держави, влади, війська і народу», – сказав Предстоятель.

У НІМЕЧЧИНІ «ОРДЕНОМ СВЯТОГО ПАНТЕЛЕЙМОНА» НАГОРОДИЛИ ЛІКАРІВ, ЯКІ ДОПОМАГАЮТЬ УКРАЇНІ

30.08.2024 р.

«Сьогодні "Орденем Святого Пантелеймона" нагороджуються лікарі, які не на словах, а на ділі виявляють перед усім світом найвищий ступінь людяності, солідарності та любові». Такими словами звернувся Преосвященний владика Богдан, апостольський екзарх для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії, до учасників урочистої церемонії нагородження Відзнакою за професіоналізм та милосердя «Орденем Святого Пантелеймона», яка відбулась 30 серпня 2024 року в Університетській лікарні Шлезвіг-Гольштейн [UKSH] м. Любек.

Дана відзнака присуджується за самовіддане служіння українському народу, мужність і стійкість в боротьбі за здоров'я українців, за свободу та незалежність України у війні з російським агресором.

Цього дня «Орденем Святого Пантелеймона» нагороджено **проф. д-р Єнса Шольца**, генерального директора вище згаданого медичного закладу, а разом з ним і всіх працівників університетської клініки, за їхню участь в кампанії «УКШГ допомагає Україні» [«UKSH hilft Ukraine»].

«Окрім кричущих до неба злочинів російського режиму та мужності наших захисників, якими захоплюється весь цивілізований світ, образ нинішньої війни формують тисячі лікарів та медичних працівників, які воюють на власному фронті: фронті порятунку життів, фронті порятунку численних жертв цієї війни», – звернувся до лікарів під час церемонії нагородження владика Богдан, відзначаючи важливість їхньої праці та служіння для українського народу у час воєнного лихоліття.

«Ми вшановуємо професора Шольца за його мужність, силу та мудрість, з якими він разом із співробітниками клініки з 2022 року активно підтримує український народ, чи то через медичне забезпечення, чи то за допомогою підвищення кваліфікації українських лікарів», – зазначила п. Марія Максимців, Голова Закордонної ради Ордену, яка офіційно відкрила церемонію.

«Я вдячний і маю честь отримати "Орден Святого Пантелеймона" – високу відзнаку в галузі охорони здоров'я. Ми хочемо продемонструвати солідарність і дружбу серед жаків війни. Наша клініка твердо стоїть на боці України та й надалі робитиме свій внесок у створення надії та кращого майбутнього. Я дякую працівникам, лікарям, медсестрам та багатьом іншим особам і компаніям, які зробили це можливим – вони підтримали нашу акцію "УКШГ допомагає Україні", що є приводом для нашої сьогоднішньої особливої зустрічі», – сказав проф. Шольц.

Захід розпочався з хвилини мовчання за жертвами війни. Гімн Святого Пантелеймона та пісні українських композиторів супроводжували урочисте вручення ордена. Професор д-р Григорій Лапшин, старший лікар кафедри

хірургії Любекського університету, також був відзначений грамотою за підтримку в координації кампанії допомоги «УКШГ допомагає Україні».

На церемонії вручення Ордену також були присутні: д-р Ірина Тибінка, Генеральний Консул України, Ростислав Сукенник, Голова Дахового Об'єднання Українських Організацій Німеччини та д-р Оксана Улан, Голова Товариства українських лікарів у Німеччині, Фрідеріка Кампшулте з Міністерства загальної та професійної освіти, науки, досліджень і культури, а також проф. Габріеле Гілессен-Кейсбах, виконувач обов'язків президента Університету Любека. Церемонію нагородження здійснив проф. Андрій Базилевич, голова Всесвітньої федерації українських лікарських товариств.

Зважаючи на гуманітарну катастрофу в Україні, університетська клініка одразу після російського вторгнення створила фонд пожертв у розмірі 50 000 євро на ліки та медичні матеріали та розпочала акцію допомоги «УКШГ допомагає Україні». Численні організації, компанії, асоціації та фонди, а також приватні особи приєдналися до ініціативи через Асоціацію друзів та підтримки Університету. На сьогоднішній день загальна сума допомоги становить близько 7,4 мільйона євро. Загальна сума складається з майже 1,9 мільйона євро грошових пожертвувань завдяки 3264 індивідуальним і колективним пожертвам, і близько 5,5 мільйонів євро завдяки 47 індивідуальним пожертвам у натуральній формі. Наразі 30 вантажівок із медичним приладдям відправлено до багатьох українських лікарень.

Крім того, у Кілі та Любеку опікуються пацієнтами, які більше не можуть лікуватися в Україні через війну, а це на даний час 7500 українських біженців та постраждалих від війни. А ще 61 особа з України знайшла нове професійне майбутнє як медсестри в клініці Університету та отримали найкращу підтримку для своїх сімей і родичів завдяки фахівцям з інтеграції УКШГ.

УКШГ з 2014 року має тісне науково-медичне партнерство з багатьма українськими клініками та університетами, організовуючи спільні симпозиуми, навчання та стажування для українських студентів і лікарів.

Довідка

Відзнака за професіоналізм та милосердя «Орден Святого Пантелеймона» є громадською, має професійно-фахову спрямованість і присуджується за гуманістичну й благородну діяльність у галузі охорони здоров'я, яка позитивно впливає на свідомість й духовний розвиток українського народу та держави в цілому, спрямована на збереження та зміцнення здоров'я жителів України, виховує толерантне ставлення один до одного та надихає на нові можливості.

В 2024 році Поважна Рада оголосила про творення Закордонних рад за межами України. Станом на початок березня 2024 року Закордонні ради створені в 11-ти країнах світу: Німеччина, Австрія, Італія, Іспанія, Швейцарія, США, Греція, Польща, Великобританія, Латвія, Нідерланди. Тепер, конкурсним відбором в номінації «За вагомий внесок в боротьбі українського народу за свободу та незалежність» (для іноземних громадян та організацій/установ) займаються безпосередньо Закордонні ради Відзнаки.

Урочиста церемонія нагородження Відзнакою «Орден Святого Пантелеймона» традиційно відбувалася кожного року 9 серпня у День Святого великомученика і цілителя Пантелеймона. Але відповідно до рішення Поважної Ради від 9 серпня 2023 року, починаючи з 2024 року щорічна церемонія Медичного Оскару тепер відбуватиметься 27 липня.

ВІТАЛЬНЕ СЛОВО ПРЕОСВЯЩЕНОГО ВЛАДИКИ БОГДАНА ПІД ЧАС ВРУЧЕННЯ «ОРДЕНУ СВЯТОГО ПАНТЕЛЕЙМОНА»

30.08.2024 р.

Дана відзнака присуджується за самовіддане служіння українському народу, за мужність і стійкість в боротьбі за здоров'я українців, за свободу та незалежність України у війні з російським агресором.

30 серпня 2024 року в Університетській лікарні Шлезвіг-Гольштейн [UKSH] м. Любек відбулась урочиста церемонія нагородження Відзнакою за професіоналізм та милосердя «Ордену Святого Пантелеймона».

*Вітальне слово Преосвященного владика Богдана Дзюраха,
Апостольського екзарха для українців візантійського обряду
в Німеччині та Скандинавії, під час вручення
«Ордену Святого Пантелеймона»*

Всесвітліші отці, достойна пані Генеральний консул Ірино Тибінко, шановні пані та панове, дорогі у Христі брати і сестри!

У кожного з нас, мабуть, перед очима постають різні образи жорстокої війни російського режиму проти українського народу, яка досі триває. Одна з найсвіжіших картин, що виникає у мене перед очима, пов'язана з моїм нещодавнім візитом до України місяць тому. Дорогою зі Львова до Києва мені трапилися дві автомобільні колони, котрі рухалися автобаном у протилежних напрямках: в бік Києва ми обігнали військову колону з різною військовою технікою, яка прямувала на східний фронт; в протилежному напрямку нам назустріч їхали дві колони машин швидкої допомоги, які везли поранених захисників з фронту до військових госпіталів у різних містах центру та заходу України.

Таким чином, окрім кричущих до неба злочинів російського режиму та мужності наших захисників, якими захоплюється весь цивілізований світ, образ нинішньої війни формують тисячі лікарів та медичних працівників, які воюють на власному фронті: фронті порятунку життів, фронті порятунку численних жертв цієї війни.

Ця боротьба на фронті захисту і порятунку життів триває навіть довше, аніж героїчні вчинки наших захисників. Тому що в той момент, коли солдати через поранення припиняють воювати, медична битва тільки починається: битва за життя наших захисників, битва за життя невинних мирних жителів українських міст і сіл, котрі стали жертвами російських ракет, безпілотників чи мін. Водночас медичні працівники, так само вразливі та ранимі, як і всі люди, стають «пораненими цілителями», бо, попри власні внутрішні переживання та психологічні травми, долають свій біль, щоб нести полегшення, зцілення та порятунок іншим людям.

Одним з тисяч таких жертвних і самовідданих військових лікарів є молодий лікар-доброволець з Києва Богдан Мохно. У перші ж тижні широкомасштабної російської агресії тоді ще 22-річний Богдан, який щойно закінчив навчання за фахом лікаря-реабітолога та фізіотерапевта, приєднався до української армії і присвятив себе порятунку солдатів і цивільного населення. В одному зі своїх інтерв'ю Богдан [згадує](#) про свій досвід під час війни:

«Коли пройшла перша ротація і я повернувся додому в Київ, усі казали, що я дуже змінився – закрився та став серйознішим. Мені складно було спілкуватися з людьми. Я став погано спати, жахіття у снах майже щоночі: війна, понівечені тіла, кишки, ракети, смерть. Якось, наприклад, снилося, як мене застрелили. [... Проте] я не шкодую, що став військовим лікарем. Бо виконую на війні свою місію – рятувати».

Таких і подібних історій можна було б навести ще багато. Кожен лікар міг би написати власну книгу, сповнену болючих і важких спогадів, але також сповнену свідчень великої, гідної захоплення любові, тієї любові, яка долає всі бар'єри: бар'єри упереджень, страху, географічної віддаленості, бар'єри між життям і смертю. Силою такої безкорисливої і всеосяжної любові лікарі несуть допомогу і порятунок усім людям – цивільним і військовим, своєму народові і навіть своїм ворогам.

Ця любов і це служіння лікарів відображає найвищі ідеали християнської святості. Саме тому сьогодні Орденом Святого Пантелеймона нагороджуються лікарі, які не на словах, а на ділі виявляють перед усім світом найвищий ступінь людяності, солідарності та любові.

Ми невдовзі почуємо свідчення про діяльність та заслуги сьогодні нагороджених. Але разом з ними ми також хочемо висловити наше визнання і подяку всім лікарям і медичному персоналу, а також усім тим, хто в Україні та за її межами допомагає нашому народові пережити цей складний час і досягти давно очікуваного, справедливого і довготривалого миру.

Ми також усвідомлюємо, що й після закінчення війни лікарі ще довго залишатимуться на власній передовій, допомагаючи невинним жертвам війни та нашим захисницям і захисникам заліковувати рани і ушкодження, відновлювати свої душевні та фізичні сили. Я переконаний, що любов та солідарність і надалі об'єднуюватимуть нас усіх. Тому хочу від імені нашого народу і нашої Церкви висловити всім Вам, дорогі сестри і брати, дорогі друзі, щиро подяку! Нехай Господь сторицею відплатить Вам за Вашу доброту!

Сердечні вітання тим, кого сьогодні нагороджено! Від щирого серця дякую всім організаторам цієї події! Бажаю всім Вам Божого захисту і Божого благословення!

Дякую за увагу!

Джерело: ukrainische-kirche.eu;
переклад з німецької мови ліц. Микола Витівський,
науковий співробітник кафедри богослов'я християнського Сходу
в Католицькому Університеті м. Айхштетт-Інгольштадт, Німеччина

ПЛАСТ У ШВЕЦІЇ

31.08.2024 р.

31 серпня 2024 року у м. Гетеборг (Швеція) відбулось відкриття пластового року. Для благословення і молитви провід Пласту запросив священника, який душпастирює для української громади у цьому місті – Руслана Гедза.

У своєму слові душпастир наголосив, що метою Пласту є сприяти всебічному патріотичному вихованню та самовихованню української молоді. Пласт виховує молодь як свідомих і відповідальних громадян місцевої, національної та світової спільноти. Також цього дня о. Руслана іменували приятелем Пласту, на знак чого він отримав хустку фіолетового кольору.

ГІДНІСТЬ ПОСЕРЕД СТРАЖДАНЬ

31.08.2024 р.

«Що було важливим для мене, коли я йшов на Поле почесних поховань і до "суперлюдей" у Superhumans Center? З медіа ви отримуєте абстрактне відчуття того, що відбувається в Україні. Ви знаєте, що йде війна, що українські міста бомбардують. Але коли ви опиняєтеся тут, то бачите реальних людей, які є жертвами війни, тих, які віддали свої життя. У центрі реабілітації ви бачите тих, хто втратив кінцівки, і тих, хто працює з цими людьми.

Навіть посеред страждань люди знаходять у собі здатність бути людьми – і в цьому гідність, сила, свідчення, натхнення. Все це дає надію. Нам потрібні не так слова, як приклади мужності, наполегливості, турботи один про одного. І я бачив сьогодні конкретні приклади, як люди змінюють людей у потужний спосіб.

Ми відчуваємо глибокий зв'язок з вами і підтримку, і знаємо, що цей народ і ця країна подолають усі виклики, які стоять перед ними. Тож нехай Бог благословить вас усіх», – отець Джон І. Дженкінс, 17-й президент університету Нотр-Дам у США приїхав до УКУ з візитом солідарності.

Отець Джон 19 років очолював Університет Нотр-Дам у США. У Львові він побував на Полі почесних поховань, у Всеукраїнському центрі *Superhumans*, у Гарнізонному храмі Петра і Павла.

Увечері, 31 серпня, о. Джон Дженкінс разом з владикою Борисом Гудзяком взяв участь у дискусії на тему «Як католицькі університети творять суспільні наративи, протидіють поляризації суспільства та сприяють національній єдності?» для випускників УКУ. Модерувала зустріч Софія Опацька – проректорка зі стратегічного розвитку університету.

«Те, що ми пропонуємо в Нотр-Дамі і те, що дає УКУ, – це відчуття призначення, мети в освіті та в житті. На мою думку, більшість університетів, не дають нині цього. А радше знання, експертизу в певній галузі, які можна використати для отримання роботи, побудови кар'єри. У цьому немає нічого поганого.

Але Нотр-Дам та УКУ виховують у студентів цінності, ширше бачення їхнього життя, візію, мету. Ще одна річ, яку я бачу і в УКУ, і в Університеті Нотр-Дам – це відчуття спільноти, коли люди збираються не просто в одному просторі, а для того, щоб бути разом», – зазначив отець Джон І. Дженкінс.

Звертаючись до випускників, експрезидент Нотр-Даму наголосив:

«Випускники – це реклама університету. Будьте здібним у тій сфері, в якій працюєте, і перенесіть свої знання та вміння у певну вищу мету – відчуття чогось більшого, ніж вузькі інтереси. Це найважливіше, що ви можете зробити. Допоможіть студентам після вас здобути якісну освіту, яку здобули ви. Бо непросто здобувати освіту без щедрості людей.

Ми з владикою Борисом виглядаємо тут лідерами, але насправді ми просимо гроші – звертаємося до різних людей, щоб вони допомагали університету. Ви маєте важливі зобов'язання перед сім'єю, але також ви можете кожен певною мірою допомогти людям прийти в цей університет після вас».

Владика Борис Ґудзяк подякував отцеві Дженкінсу за багатолітню підтримку УКУ та за програму *Standing in Solidarity*, яку американський університет започаткував для підтримки студентів і викладачів УКУ з початком великої війни

«Ще до того, як ми починали говорити, Університет Нотр-Дам уже слухав. Перед тим, як ми пропонували кроки до співпраці, Нотр-Дам уже діяв. І це справді вражає. Це те, чого ми маємо вчитися у час викликів. "Університет" – це слово, яке означає універсальність, як і "католицький" також означає універсальність. І я думаю, що це дуже добрий приклад від Університету Нотр-

Дам – бути зацікавленими у викликах, досвіді, історії та майбутньому інших, навіть за тисячі кілометрів», – зазначив митрополит Борис.

ШВЕЦІЯ: ПРОЩА «ЗЦІЛЕННЯ РАН ВІЙНИ»

31.08.2024 р.

31 серпня 2024 року парафіяни душпастирства Блаженного священномученика Климентія Шептицького у Стокгольмі здійснили паломництво до м. Вадстена, щоб спільно помолитися біля гробу святих Бриґіди Шведської та її доньки Катерини Вадстенської.

Попередньо проща була задумана винятково для місцевої спільноти «Матерів у молитві», але через велику кількість охочих переросла у загальнопарафіяльну. Участь у паломництві взяли понад 50 осіб різних вікових категорій.

Свята Бриґіда Шведська є відомою поза межами Скандинавії. Зокрема 1 жовтня 1999 року Папа св. Іван Павло II проголосив її покровителькою Європи. Багато її молитов є перекладені українською мовою та широко використовуються вірними для щоденного молитовного правила.

У проповіді до паломників о. Андрій Мельничук звернув увагу на те, що «кожне людське серце прагне Бога, адже у Ньому віднаходить джерело та сенс свого буття».

«Невипадково св. Августин, роздумуючи над місцем Бога у своєму житті, писав *"Неспокійне моє серце, Боже, поки не спочине в Тобі"*. Особливо неспокійним та метушливим є серце людини,

коли доводиться проходити різноманітні випробування. Усі ми тут присутні, протягом останніх років зустрілися з випробуванням жахливої війни, котра прийшла на нашу землю. Ми дуже виразно та чітко відчуваємо рани, котрі вона нам завдала та продовжує завдавати. Нині ми хочемо увесь наш жаль та біль вилити у молитві перед Господом. Дозвольмо Йому доторком своєї руки, зокрема у Таїнстві Сповіді, загоїти рани наших сердець. Не біймося признатися у власній немочі та слабкості. Адже апостол Павло нас запевняє, що сила Божа виявляється у людському безсиллі (2. Кор. 12. 8–11). Відтак, наважмося на ще більший крок: дозвольтмо Богові не лише загоїти рани нашого серця у Таїнстві Покаяння, але приймімо Його до свого життя у Пресвятій Євхаристії: *"Живу вже не я, а живе Христос у мені"* (Гал. 2,20).

Ми разом молимося у місці, де свого часу була похована св. Бригіда Шведська. Однією з особливостей її духовного пошуку Бога було те, що значну частину свого життя вона присвятила різноманітним паломництвам до святих місць. Подібно і ми, раннім ранком суботи пустилися в рівнинну околицю міста Вадстени, щоб почути вістку, котра до нас лунає у Євангелії сьогоднішнього дня: *"Щасливі ті, що слухають слово Боже і зберігають його"* (Лк. 11,28)», – мовив до прочан священник.

Паломники мали нагоду оглянути колишні монастирські приміщення, ознайомитися з історією цієї місцевості, побувати на території діючого монастиря сестер-бригідок. А кульмінацією прощі стала спільна Божественна Літургія у храмі, де зберігаються мощі святих Бригіди та її доньки Катерини. Після богослужіння відбулася процесійна хода до саркофага з мощами, де паломники просили заступництва для України у св. Бригіди.

Джерело:
ukrainische-kirche.eu

«БОГ СТВОРИВ ЛЮДИНУ З ЛЮБОВІ І ДЛЯ ЛЮБОВІ», – владика Богдан

01.09.2024 р.

Церква показує людині як вона має починати життя і як має його завершити. А в цій дорозі кожна особа має провідницю – Пречисту Діву Марію, яка покриває своїм Покровом, вказує шлях, а відтак людина відчуває її неустанне заступництво та опіку. Такими словами Преосвященний владика Богдан звернувся до вірних у катедральному храмі Покрову Пресвятої Богородиці м. Мюнхен в XV неділю по Зісланні Святого Духа в день початку індікту.

У своєму слові єпископ підкреслив, що цього дня відзначається ще дві події, а саме: день Воскресіння і день Бога Творця. І, за словами проповідника, ці події показують людині, що Бог, в якого вона вірить, є живим і поруч перебуває, а людина покликана бути вдячною за дар Божого творіння, за дар безперервного чуда в якому перебуває, з якого черпаємо наснагу, силу здоров'я і радість.

«Сьогодні ми отримуємо Боже слово про найбільшу заповідь – заповідь любові, яка відповідає найпотаємнішим прагненням людської природи. Бог створив людину з любові і для любові. Коли людина не любить, то в неї гасне життя, і навпаки – хто любить, той перебуває у житті. А святкувати воскресіння Христове означає святкувати перемогу Божої любові», – мовив архиерей.

Також, звертаючи увагу вірних на подію війни в Україні, владика Богдан запевнив у силі Божої любові, яка кріпить, а відтак і врятує стражденний український народ.

«Нас рятує любов і вона врятує Україну – Божа любов, яка нас кріпить, і любов наших захисників. Найбільша любов, яку людина має на цьому світі, – готовність віддати своє життя за Бога, за правду, за гідність, за своїх друзів, за свій народ, – така любов непереможна. До такої любові кожен з нас покликаний. А любов слабне, коли людина думає тільки про себе і тоді вона буде наближатися до смерті», – сказав апостольський екзарх.

Потім проповідник поділився досвідом зустрічі з пораненим захисником України, який перебуває на лікуванні у Любеку: «Він прикутий до ліжка, але повний життя і радості, бо в його серці втілена любов», – сказав єпископ, про воїна, який своїм життям боронив рідну Батьківщину.

А відтак, звертаючись до присутніх людей, проповідник окреслив храм як місце вдячності для Бога, який полюбив своє творіння і тому людина має бути вдячною Богові за Його любов.

«Дай нам жити Твоєю любов'ю і дай, щоб кожен день цього року, який розпочинаємо, був наповнений любов'ю і, щоб ми жили та зростали у Твоїй любові до Тебе, Господи, та до наших ближніх!», – сказав на завершення своєї проповіді архиерей.

ВЛАДИКА ВАСИЛІЙ ТУЧАПЕЦЬ У м. КОМО ВИСЛОВИВ ВДЯЧНІСТЬ БЛАГОДІЙНИКАМ З ІТАЛІЇ ЗА ПІДТРИМКУ УКРАЇНИ

01.09.2024 р.

У неділю, 1 вересня, владика Василій Тучапець, екзарх Харківський, помолився Божественну Літургію спільно з вірними української парафії Святого Доміно у місті Комо (Італія). Під час спілкування із вірними екзарх Харківський подякував спільноті за уся допомогу, яку вони сьогодні надають Україні. Окремі слова вдячності єпископ звернув отцю Миколі Щербакі, зокрема за його сприяння у проведенні табору для дітей зі східних теренів нашої Батьківщини. *«Вірю, що милостивий Господь віддячить сторицею усім, хто щиро дбає про нужденних»*, – зазначив єпископ.

Цього ж дня владика Василій Тучапець здійснив візит до парафії храму Санта Марія Ассунта [муніципалітет Вілла Гвардія, провінція Комо]. Ця спільнота католицьких вірних протягом усього часу російської агресії є донором допомоги для Харкова, а також спільнот в Харківській області та Херсоні.

Під час зустрічі єпископ уділив всім присутнім пастирське благословення, а також вручив почесні презенти пароху дону Джанлуїджі Зуффеллато та голові громади Валлеріо Перроні.

«Ви творите добро для Харківщини й цілої терплячої України. Хоч ваш внесок для нашого народу не можливо оцінити, проте прийміть ці скромні подарунки, як символ того, що ми завжди пам'ятаємо про ваші наповнені любов'ю серця», – сказав єпископ Василій у своєму зверненні.

Третього вересня владика Василій Тучапець відвідав кардинала Комо Оскара Кантоні. Екзарх подякував Його Емінінції за допомогу та підтримку італійських волонтерських спільнот, які протягом років російської агресії не припиняли допомагати українцям з Харкова, Херсону, Ізюму та Золочева. Також владика Василій розповів архиєпископу Оскару про проблеми, з якими стикаються щодня українці через війну: щоденні бомбардування міст, руйнування інфраструктури та щоденні вбивства невинних людей, серед яких часто зустрічаються діти.

«Українці ніколи не прагнули війни. Так склалось історично, що на сході України люди здебільшого розмовляли російською мовою, багато людей мали родичів у Росії. Все було мирно. Ніхто ніколи не бажав зла росіянам. Навіть не задумувався про це. Але вони вторглися на нашу землю... Сьогодні вони щоденно обстрілюють різні міста, зокрема, Харків та різні населенні пункти, які є частиною Харківського екзархату. Люди у розпачі і часто не знають, куди подітись, коли від удару російської ракети втратили все. А росіяни... вони кажуть, наче війни сьогодні немає. Наче те, що відбувається – для чогось потрібно. Утім, ніхто не каже: для чого», – мовив український єпископ.

«Ваша Емінінціє, наш народ сьогодні прагне миру, але ми мусимо захищатись. Бо я бачив українських дітей на початку війни. Я зустрічав часто дітей у Харкові, котрі були настільки налякані, що не могли розмовляти тижнями. Вони жили – та й врешті далі живуть – у вічному стресі. І чи є в цьому їхня вина?!», – повідомив єпископ на аудієнції.

«Це була дуже важлива зустріч, – прокоментував цей візит кардинал Кантоні, – в стилі слухання, вітання і братерства. Зокрема, я хотів би поділитися подякою, яку я отримав за велику увагу і чутливість до ситуації в Україні з боку багатьох реалій нашої єпархії, таких як група "Массіо", разом з багатьма іншими. У цей час важливо продовжувати молитися за мир в Україні, на Близькому Сході і всюди, де війна приносить поділ, смерть і руйнування».

ПІДТРИМКА ЄПАРХІЇ КОМО ДЛЯ УКРАЇНИ

З моменту відкриття в лютому 2022 року збір коштів для України був дуже активним: 123 парафії та 1 726 жертводавців взяли у цьому участь. Станом на 30 червня було зібрано 726 067 євро. Зібрані кошти були розподілені в кілька етапів і на різні цілі. У перші дні після початку повномасштабного вторгнення «Карітас Комо» надіслав 50 000 євро «Карітасу Італії» для початкової допомоги.

Через кілька місяців після вторгнення в Україну групи волонтерів з регіону Комо почали привозити гуманітарну допомогу. Згодом допомога була структурована, і з'явився проєкт «Кордони миру», який діє з весни 2022 року. Загалом Карітас виділив 35 300 євро на ці ініціативи. Більша частина зібраних ресурсів була використана на прийом біженців, які прибули в епархію і були розміщені в різний спосіб на парафіях, у приватних будинках та релігійних установах. Частину коштів було вкладено в українських посередників для полегшення комунікації з прийнятими людьми. Деякі з них залишилися на короткий час, інші, бачачи тривалість війни, вирішили оселитися в Італії. Усім їм була надана повна підтримка на початковому етапі і, водночас, проведена робота з інтеграції на ринку праці.

Станом на 30 червня було прийнято та підтримано 322 особи, 92 з яких у провінції Комо та 230 у провінції Сондріо. Станом на сьогодні (як повідомляється на сайті www.caritascomo.it) у розділі «Надзвичайна ситуація в Україні» – 67 осіб продовжують отримувати допомогу, 29 з яких є неповнолітніми. Загалом на ці прийоми було витрачено 503 144 євро. Крім того, 48 319 євро підтримали організації та парафії, які проводили прийом самостійно і лише звернулися до Карітасу з проханням про фінансову допомогу.

Загалом, для благодійних цілей було залучено 609 324 євро.

Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ;
світлини: Іларіон Паньків

ПЛЕКАЮЧИ ПАМ'ЯТЬ ПРО БЛАЖЕННОГО СВЯЩЕННОМУЧЕНИКА ОМЕЛЯНА КОВЧА, УГКЦ ВСТАНОВИЛА ВІДЗНАКУ ДЛЯ СВЯЩЕНОСЛУЖИТЕЛІВ

03.09.2024 р.

Декретами від 3 вересня 2024 року Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав проголосив Орден блаженного священномученика Омеляна Ковча, встановлений Синодом Єпископів УГКЦ, а також його Статут.

Цією високою відзнакою нагороджуватимуть священнослужителів УГКЦ за видатні заслуги у священничому служінні, душпастирській діяльності та сприянні поширенню християнських цінностей.

«Плекаючи пам'ять про блаженного священномученика Омеляна Ковча, Синод Єпископів УГКЦ, який проходив у Зарваниці 2–12 липня 2024 року Божого, вирішив встановити для відзначення священнослужителів за особливі заслуги Орден блаженного священномученика Омеляна Ковча як найвищу нагороду Отця і Глави УГКЦ [Постанова № 17]», – йдеться у Декреті проголошення ордену.

Згідно зі Статутом, «Орден блаженного священномученика Омеляна Ковча є однією з почесних відзнак Отця і Глави УГКЦ, встановленою для нагородження священнослужителів УГКЦ за видатні заслуги у священничому служінні, за непересічну душпастирську ревність, за активну позицію у справі поширення християнських цінностей у суспільстві, за здобутки в евангелізаційній і місійній діяльності Церкви, за самопожертву в благодійництві, за успіхи в екуменічному та міжрелігійному діалозі, а також за інші важливі здобутки, якими нагороджений причинився до успішного здійснення місії Церкви в сучасному світі».

«Усе це ми здійснили, щоб ще більше був прославлений Господь наш Ісус Христос і явлене Божому люду діло Його спасіння через служіння Його душпастирів», – йдеться у Декреті проголошення.

Як розповідав владика Богдан Дзюрах, якому було доручено опрацювати Положення цього ордену, «значна частина критеріїв, яким має відповідати кандидат до нагородження, ми подаємо на основі іспиту сумління, який робив собі сам блаженний Омелян. У своїй книжечці "Чому наші від нас утікають" він залишив перелік запитань, із якими, мабуть щовечора, він ставав на молитву перед Господом, оцінюючи своє священниче життя і служіння. То ж для нас було чимось самозрозумілим і логічним, щоби включити зміст більшості з тих запитань до переліку якостей, що ними повинен відзначатися кандидат до нагороди».

Зображення та опис ордену подано в Додатку, який становить інтегральну частину Декрету проголошення Ордену блаженного священномученика Омеляна Ковча.

Загальні положення, Порядок представлення до нагородження та вручення ордену, Порядок позбавлення ордену, а також Затвердження Статуту ордену та змін до нього детально викладено у Статуті відзнаки Отця і Глави УГКЦ «Орден блаженного священномученика Омеляна Ковча».

Владика Богдан Дзюраха до священників: «ЄВХАРИСТІЯ Є ДЖЕРЕЛОМ БОЖОЇ БЛАГОДАТІ ДЛЯ СВЯЩЕННИКА І ВІРНИХ ЦЕРКВИ»

04.09.2024 р.

4 вересня 2024 року в Апостольському екзархаті для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії відбулась чергова онлайн-зустріч владика Богдана з духовенством, під час якої обговорювався поточний пасторальний стан на парафіях, а також священники дізнались про діяльність спільноти «Лицарів Колумба».

На початку «Духовного імпульсу», саме таку назву носить ця зустріч єпископа зі священниками, владика Богдан представив нового священника **о. Віталія Пігія**, який душпастирюватиме для українців у м. Гельсінкі (Фінляндія). Також архиерей привітав священників, які святкували свої пам'ятні дати.

А відтак перед душпастирями Екзархату виступив о. Володимир Мальчин, який представив історію формування спільноти чоловіків-католиків «Лицарів Колумба», зокрема її розвиток в Україні.

Після доповіді священника, слово мали Богдан Ковалів, перший національний делегат «Лицарів Колумба» в Україні, і Микола Мостов'як, національний делегат «Лицарів Колумба» в Україні, які розповіли про основні цілі та напрямки діяльності «Лицарів Колумба».

На завершення священники поділились своїм досвідом душпастирського служіння, який може бути корисним для інших душпастирів у їхніх громадах.

Після доповідей владика Богдан представив Постанови Синоду Єпископів УГКЦ.

«Євхаристія є джерелом Божої благодаті для священника і вірних Церкви», – сказав єпископ, закликаючи душпастирів до щоденного служіння Літургії. Також архиерей наголосив на тому, що слово має силу тоді, коли є добрий корінь духовного життя, говорячи про щоденну молитву священника.

Коментуючи рішення Синоду Єпископів, владика Богдан зупинився на євангелізації в парафіях і гуманітарній підтримці постраждалих від війни українців.

Далі владика Богдан наголосив на важливості **літургійно-музичного практикуму** «Добре воно прославляти Господа», який започатковано в Апостольському екзархаті, а о. Андрій Химчук розповів про наступні зустрічі для учасників практикуму.

ЗУСТРІЧ З ВИВЧЕННЯ ЦЕРКОВНОГО СПІВУ

05.09.2024 р.

5 вересня 2024 року відбулась чергова онлайн-зустріч для співців Апостольського екзархату для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії, під час якої Андрій Шкраб'юк прочитав лекцію на тему: «Хліб і вино – Тіло і Кров спасіння всесвіту», що була присвячена Літургії Жертви.

Після лекції учасники поставили ряд питань про Євхаристію, а завершальною нотою відповідей стала важливість живої спільноти.

Пропонуємо вашій увазі попередню [лекцію](#) пана Андрія, що відбулася 1 серпня, на тему: «Занурення у Слово і понадсловесне споглядання».

Джерело: ukrainische-kirche.eu

ВИСТАВКА НЕВИДАНИХ ДИПЛОМІВ

07.09.2024 р.

При катедральному храмі Покрову Пресвятої Богородиці і апостола Андрія Первозваного у Мюнхені відбулась виставка під назвою «Невидані дипломи», присвячена пам'яті студентів, загиблих через російську агресію проти України. Експозиція стала символом тих, чії мрії та надії на майбутнє було жорстоко обірвано.

На виставці були представлені історії 40 молодих людей – студентів, чії дипломи так і залишилися невиданими. Кожна історія супроводжувалася фотографіями студентів, що дозволяло відвідувачам побачити не лише статистику втрат, а й людські долі. Організатори виставки прагнули не лише вшанувати пам'ять загиблих, але й привернути увагу до ціни, яку український народ продовжує платити за свою свободу та незалежність.

Також відвідувачі мали можливість залишити свої відгуки, поділившись в такий спосіб емоціями та підтримкою для українського народу.

Ця виставка лише частина серії заходів, спрямованих на інформування європейської та світової спільноти про трагедію, яка продовжує відбуватися в Україні.

Детальніше ознайомитись з даним проектом можна тут: unissueddiplomas.org

Джерело: ukrainische-kirche.eu

У ЛЬВОВІ ПРЕДСТАВИЛИ КНИГУ СПОГАДІВ ПРО ПАТРІАРХА ЙОСИФА СЛІПОГО

07.09.2024 р.

У Львові презентували книгу спогадів про Главу УГКЦ Йосифа Сліпого, створену на основі спогадів його племінниці Люби-Ольги Двудіт. Презентація праці «Запах суниць. Патріарх Йосиф Сліпий в спогадах та документах» відбулася 7 вересня в Палаці Потоцьких.

У книзі «Запах суниць» племінниця патріарха розповідає про поїздку у 1960 року до Мордовії. Там вона з мамою відвідала Блаженнішого на засланні і подарувала йому пучок суниць – цей епізод ліг у назву книги. Відеорепортаж презентації [підготувало](#) «Живе телебачення».

Як [зазначає](#) «Еспресо. Захід», у книзі зібрано не лише спогади авторки, а й особисте листування, дані з архівів, цитати патріарха Йосифа та понад 1200 різних ілюстрацій до тексту.

«У книжці ми хотіли показати, яким був патріарх Йосиф Сліпий, не лише як глава Української Греко-Католицької Церкви, не лише як в'язень-мученик, але як дуже добрий син українського народу, патріот, який любив, дуже любив, свою Батьківщину, він дуже любив Україну, він любив людей, він з теплотою відносився до всіх, з ким спілкувався і комунікував», – розповіла донька авторки Зоряна Двудіт, яка разом із двоюрідною сестрою Наталією Кіцорою упорядковувала книгу спогадів та документів.

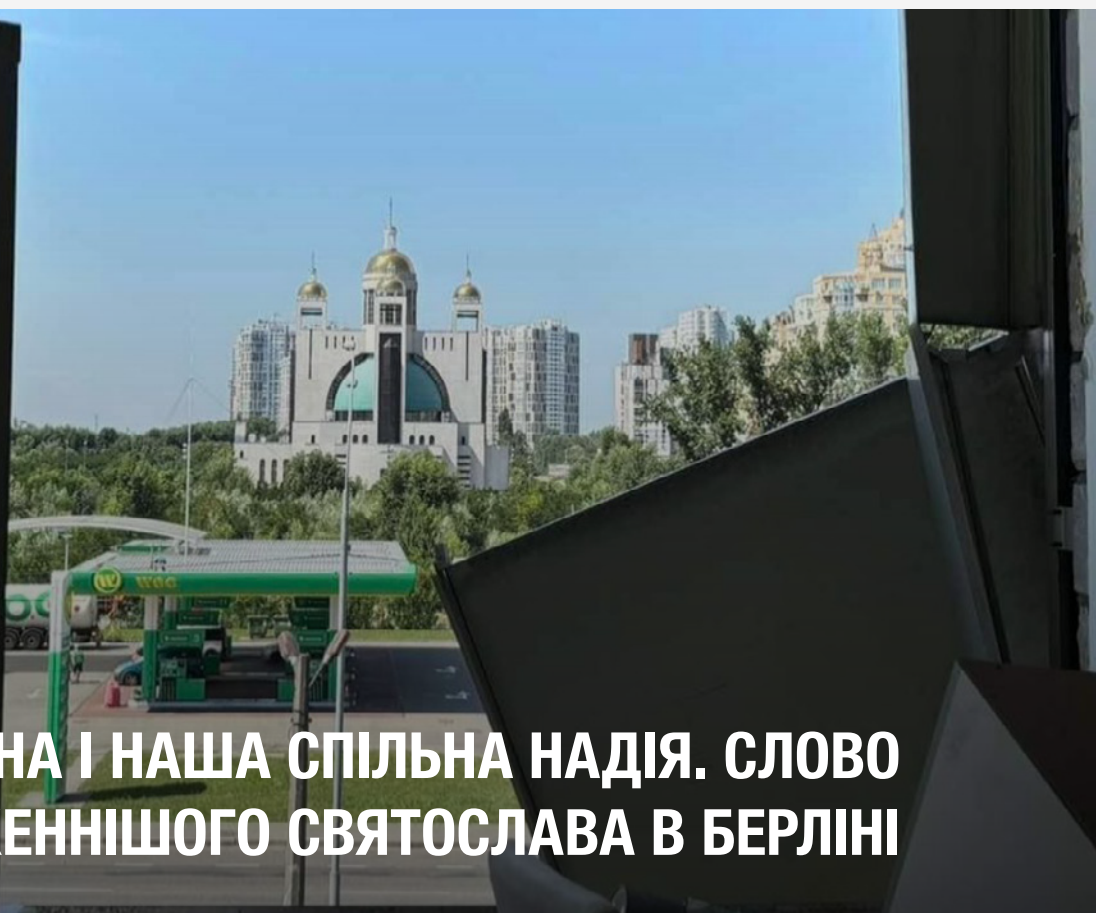

Книга складається із шести розділів та містить на своїх сторінках 109 цитат Патріарха, які сьогодні залишаються надзвичайно актуальними.

Участь у презентації взяла авторка Люба-Ольга Двудіт, упорядники книги, митрополит Львівський УГКЦ Ігор Возняк, духовенство Львівської архієпархії УГКЦ та представники громадськості Львова. Захід відбувся у сорокові роковини відходу патріарха Йосифа до вічності.

Авторка детальніше поділилася подією відвідин стрийка – ця поїздка мала особливе значення не лише для їхньої родини, а й для усієї підпільної УГКЦ. Зустріч із Блаженнішим тривала лише три з половиною години. Під час неї 16-річна тоді Люба-Ольга Двудіт подарувала йому зібрані неподалік у лісі суніці, що нагадали про рідне село Заздрість на Тернопільщині. За її словами, саме цей зворушливий епізод вона пізніше згадувала протягом багатьох років, вже після звільнення Патріарха та перебування його у Ватикані, тож ним та іншими особистими спогадами вона вирішила поділитися у своїй праці.

УКРАЇНА І НАША СПІЛЬНА НАДІЯ. СЛОВО БЛАЖЕННІШОГО СВЯТОСЛАВА В БЕРЛІНІ

[English](#) [Deutsch](#)

10.09.2024 р.

Слово Отця і Глави Української Греко-Католицької Церкви Блаженнішого Святослава до католицьких єпископів та державної влади найвищого рівня Німеччини на «Свято-Михайлівському прийомі» 10 вересня 2024 року в Берліні.

Вельмишановний пане Бундесканцлере!

Міністри Уряду!

Члени Бундестагу!

Дорогий єпископе Бетцінг!

Дорогий прелате Юстен!

Ваші емінінції і екселенції!

Дорогі брати і сестри!

Найперше дякую вам, єпископе Бетцінг і прелате Юстен, за запрошення виступити на щорічному «Свято-Михайлівському прийомі» [St. Michael's Reception].

Шановний канцлере Шольц, члени Кабінету, міністри Шульце та Фезер, а також члени Бундестагу, я дякую вам за те, що:

- Ви допомагаєте українській армії захищати невинних;
- Ви виступаєте проти тиранії та міжнародної агресії;
- Ви підтримуєте справді справедливий мир;

- Ви невтомно працюєте заради європейської єдності та міжнародної справедливості.

Я, як і весь український народ, дуже вдячний за вашу відданість.

Дякую також усім вам, хто зібрався сьогодні на щорічному «Свято-Михайлівському прийомі». Ваша люб'язна гостинність – це ще один знак щирої солідарності зі зраненим, але незламним українським народом.

Ваша країна тепло прийняла понад мільйон вимушених переселенців. За шляхетність німців і порядність Європейського Союзу, за надію, яку ви поділяєте з нами, я висловлюю глибоку вдячність від імені всіх українців.

Ми наближаємося до тисячного дня повномасштабної війни росії проти України. Тисячу днів сирен повітряної тривоги по всій країні. Тисячу днів кривавої бійні, терору та смертей. Десять років минуло від моменту першого акту агресії – анексії Криму та початку війни на Донбасі.

Що змусить путіна відмовитися від задекларованих планів знищити мій народ, країну і Церкву, зруйнувати міжнародний порядок, оснований на праві та правах людини, і викрити нібито «безсилля демократичного світу»? Тільки Божа благодать разом із нашою моральною чистотою, єдністю у відвазі та рішучими діями.

Ця війна перетворилася на марафон, у якому українці повинні постійно бігти зі спринтерською швидкістю, щоб не бути переможеними у смертельній гонці. Я прошу вас бігти разом із нами – швидко, рішуче й безстрашно.

ЦЕРКВА ЯК ЗНАК І ВІСНИК НАДІЇ

Звертаюся до вас як представник Церкви, як пастир людей, довірених моїй опіці. Водночас я стою перед вами як член народу, який переживає болісну війну, небачену в Європі з часів Другої світової.

Я тут не для того, щоби скаржитися і нарікати. Моє бажання – принести надію, підбадьорити вас і поділитися з вами джерелом нашої сили та стійкості.

У нас є завдання, яке ми повинні виконати разом, бо геноциди Гітлера і Сталіна не можуть повторитися.

Що ми можемо зробити? Церква має тільки ту силу, яка походить від слідування Божій волі та заповідям, від свідчення реальності, що Бог є володарем історії. Сила Церкви полягає в її непохитній вірі в обітницю Бога, що Він є Тим, *«що пригнобленому чинить правосуддя, що дає хліб голодним. Господь визволяє в'язнів,... захожих захищає, підтримує сироту й удову»* (Пс. 146, 7.9). Бог завжди на боці невинної жертви. Отже, Він з нами, Він стоїть із нами.

Сила Церкви в її непохитній вірі в те, що зрештою, незважаючи на всі випробування і негаразди, добро переможе зло, правда візьме гору над брехнею. Ви поділяєте це переконання, як і всі люди доброї волі. Християни й віруючі люди в Україні покликані бути джерелом надії та розради для тих, хто переживає невимовні випробування і відчайдушно шукає солідарності та підтримки.

Протягом століть наша Церква супроводжувала свій народ у radoщах і печалях. Наші єпископи, священники та богопосвячені особи продовжують це робити. Незважаючи на смертельну небезпеку, вони залишаються з народом до кінця, і на окупованих територіях також. Їх ув'язнюють, катують і принижують.

Моє власне життя позначене Хресною дорогою нашої землі. У 2011 році мене обрали Главою Української Греко-Католицької Церкви. Одинадцять із чотирнадцяти років мого служіння пройшли під завісою війни. У Києві та по всій країні від початку повномасштабного вторгнення я щодня звертаюся до наших вірних та всіх українців зі словами підбадьорення і надії.

Коли я запитав мера Києва, колишнього чемпіона світу з боксу Віталія Кличка, як найкраще послужити мешканцям столиці в цей складний час, він відповів: *«Більше, ніж хліба й одягу, ми потребуємо від Церкви слова надії. Будьте знаком і вісником надії!»*.

Тому ми стоїмо, ми боремося, ми молимося! І знаємо, що ви стоїте з нами і підбадьорюєте нас. Я дякую вам за нашу сьогоднішню зустріч, бо це нагода для взаємного натхнення.

ЦЕРКВА ПОДІЛЯЄ ДОЛЮ НАРОДУ

Не може бути жодних сумнівів у цілковитій безжалісності та нечестивості геополітичних, геноцидних намірів росії. Путін висловив їх недвозначно і не зупиниться ні перед чим, допоки його не зупинять. Путін відправив у Німеччину вбивцю. Роками він заперечував це, аж поки минулого місяця не привітав засудженого вбивцю Вадима Красікова як героя, вірного агента фсб і кіллера, старого колегу з петербурзького тиру, який виконав у вашій країні місію, ініційовану президентом росії.

Пандемія війни охопила все російське суспільство. Колективний путін – це мільйони спільників. Ідеологія зла не приховує, що її мета – це знищення українців та остаточне «вирішення українського питання». Вона вимагає цього публічно.

Всесвітній Російський Народний Собор на чолі з патріархом Московським Кирилом назвав вторгнення росії в Україну «священною війною».

Вони надіслали небезпечне послання християнському світу, яке не можна ігнорувати та недооцінювати. Вони виправдовують зло. Вони перетворюють Церкву і релігію на зброю.

Путін нещадно жорстоко поводить з населенням для досягнення своїх геополітичних цілей. Він не зупинився перед тим, щоб окупувати частину Грузії, зрівняти із землею Грозний та Алеппо, відправити найманців Вагнера тероризувати африканські народи, аби відправити мільйони сирійців у вигнання, щоб посіяти хаос і розкол у вашому суспільстві. У кожному з цих контекстів російські солдати скоювали воєнні злочини і злочини проти людяності, за що він демонстративно нагороджував їх високими військовими нагородами.

Масові вбивства та поховання в Бучі, Ірпені, Бородянці й Ізюмі, бомбардування пологового будинку та драматичного театру в Маріуполі, липневий ракетний удар по дитячій лікарні «Охматдит» у Києві, 13 мільйонів людей, змушених покинути свої домівки [8 мільйонів біженців і 5 мільйонів внутрішньо переміщених осіб (ВПО)] – все це нагадування про гіркі плоди неоімперіалістичного плану путіна.

Наш народ знає, що російська окупація приносить масові викрадення дітей, зґвалтування жінок, примусовий призов чоловіків до російської армії, які відтак вбивають власних братів і сестер, а також нав'язування російсько-фашистської, або «рашистської», ідентичності нашій молоді.

Ви це добре знаєте. Російська агресія проти України ґрунтується на цілеспрямованому руйнуванні цивільної інфраструктури по всій країні. Дані, зібрані з відкритих джерел, їх ілюструють. Близько 1,4 мільйона будинків, у яких проживало 3,4 мільйона людей, пошкоджені або зруйновані. Надзвичайно постраждали навчальні заклади – 3 793 школи й університети зазнали бомбардувань та обстрілів. Система охорони здоров'я також зруйнована, збитки склали 3,12 мільярда доларів: 1 736 медичних установ пошкоджені або зруйновані, 212 медичних працівників загинули. Не обійшли стороною і місця культу. Щонайменше 630 церков і релігійних об'єктів зруйновані або пошкоджені.

Транспортна система зруйнована: за оцінками, 25 400 кілометрів доріг і 344 мости зруйновані або пошкоджені, що порушило критично важливе сполучення. Руйнування також торкнулися 18 аеропортів і цивільних аеродромів, а також щонайменше 126 залізничних станцій. Також руйнування зачепили близько 212 тисяч приватних транспортних засобів, що становить приблизно 1,9 мільярда доларів збитків. Запорізька атомна електростанція, найбільша у Європі, серйозно постраждала від нападу росії і залишається під окупацією досі. У серпні цього року як відповідь на українську «Курську операцію» на станції сталася пожежа. Існує серйозне міжнародне занепокоєння, що окупанти можуть використати об'єкт як інструмент ядерного тероризму.

Не остання мета путіна – дестабілізація Німеччини і всієї Європи будь-якими можливими способами, охопно з демографічними й етнічними чистками. Його вторгнення в Україну змусило 8 мільйонів біженців утікати в Європейський Союз. Він має намір ще більше знелюднити нашу країну шляхом більш

широкої, фактично тотальної, окупації, що призведе до втечі до ЄС ще щонайменше 10 мільйонів біженців. Можна лише уявити, як це вплине на Німеччину. Українці платять велику ціну за те, щоб цього не сталося. Наші релігійні громади солідарні з тими, хто терпить звірства і жертвує собою, щоб захистити Європу, щоб зупинити путіна і його хитрощі на її кордонах.

Якщо путіну вдасться окупувати всю Україну, всі українські Церкви будуть знищені.

Наша Церква вже була заборонена на окупованих частинах України. 26 грудня 2022 року діяльність УГКЦ визнана такою, що «порушує законодавство про релігійні та громадські організації Російської Федерації». Майже всі наші парафії були знищені, церкви і монастирі конфісковані, а майно розграбоване.

Протягом останніх трьох століть, щоразу, коли росія окупувала землі зі східним католицьким населенням, вона або насильно наvertsала його в російське православ'я, або виганяла на заслання, або відправляла на смерть у ГУЛАГ.

І все ж після кожної спроби нас знищити ми живемо і свідчимо.

Наша Церква – невід'ємна частина суспільства, і ми залишаємося з нашою паствою в обставинах смерті й беззаконня. Близькість та вірність власному народові вимагають жертв і часто наражають на неабияку небезпеку. Два українські греко-католицькі священники, отці редемптористи Богдан Гелета та Іван Левицький, нещодавно повернулися з російського полону після понад півторарічного ув'язнення, тортур і принижень.

Наша солідарність і стійкість мають свою ціну, як і ваша.

Перед обличчям зла немає іншого шляху.

Як пастир, я поділяю біль родин сотень тисяч убитих і поранених, мільйонів людей, які були змушені покинути свої домівки, свою землю і втратили все. Я благаю вас не тільки продовжувати, а й посилити підтримку українців у їхній боротьбі за свободу та гідність.

Я також хотів би спростувати певні міфи про Україну, які можуть спотворити бачення Заходу, затуманити належну етичну перспективу і перешкоджати рішучим діям.

УКРАЇНЦІ ХОЧУТЬ МИРУ

Немає нічого дальшого від істини, ніж твердження, що Україна не хоче миру. Ніхто не хоче миру більше, ніж українці. На відміну від росії, чий лідер заявляє, що розпад радянського союзу був «найгіршою геополітичною катастрофою ХХ століття», ми раділи звільненню від червоної імперії зла. Ми рухалися, щоби приєднатися до демократій Європи та світу, для яких чесноти свободи, справедливості, поваги до прав і гідності людей та народів є основоположними.

Ми зробили особливий, далекоглядний внесок у розбудову глобального миру і свободи. Як зазначив Папа Франциск, багато хто забуває, що 30 років тому, через 3 роки після здобуття незалежності, у грудні 1994 року, Україна віддала свій ядерний арсенал – на той час більший, ніж у Великої Британії,

Франції та Китаю разом узятих. Було б доречно відзначити річницю цього прецеденту публічно в Німеччині та ЄС. Якщо дозволите, візьму на себе сміливість зазначити, що цей крок заслуговує Нобелівської премії миру.

Натомість Україна була покарана війною з боку одного з підписантів угоди про ядерне роззброєння, партнера, який зобов'язався захищати її суверенітет і незалежність. Україна має моральне право очікувати, що інші гаранті разом з усім демократичним світом допоможуть захистити її суверенітет і територіальну цілісність.

Україна пережила мирні революції у 1990, 2004 та 2013 роках і продемонструвала глибоку відданість правам людини, демократії та свободі. Ми змогли забезпечити свободу преси й публічного вираження поглядів, релігійну свободу та мирне співіснування і братерську співпрацю між Церквами та релігійними організаціями. Останні рішення, які прийняв український парламент у цій сфері, спрямовані на недопущення перетворення релігії на зброю та духовну агресію проти нашої свободи.

Наша країна мирно передавала владу від одного президента до іншого, поки росія не порушила наш демократичний цикл, намагаючись нав'язати свої авторитарні методи. Сьогодні вільний світ визнає (поважає) українців за те, що вони дотримуються священних демократичних принципів навіть під час воєнного стану, який, зрозуміло, призводить до концентрації та централізації влади.

Українці, як ніхто інший, прагнуть миру. Саме вони зазнають невимовних страждань, втрачають рідних і близьких, калічаються і травмуються від жорстокості війни. Ми прагнемо миру всім серцем, всією душею, але справедливого, бо тільки справедливий мир буде справжнім і стійким.

ПОДОЛАННЯ СТЕРЕОТИПІВ

Російська пропаганда має на меті дискредитувати нашу державу, переконати європейців, що це не їхня війна, і змусити їх (вас) повірити в те, що немає жодного способу перешкодити неоімперському порядку денному росії та зупинити її на шляху до досягнення експансіоністських та ревізійністських цілей. Вона зображує Україну як «державу, що не відбулася», травмоване суспільство без автентичної національної ідентичності. Вона представляє Україну як агресивну загрозу для росії, як таку, що не хоче вести реальні мирні переговори і не має підстав наполягати на досягненні справедливого миру.

На жаль, такі думки можна почути не лише з офіційних російських медіа та пропагандивних каналів, а й від авторитетних науковців, публічних інтелектуалів та політиків у західних країнах, зокрема в Німеччині. Заради власної безпеки західні демократії повинні вивчити, як зловмисні режими можуть зловживати свободою слова і спотворювати правду, уникаючи при цьому відповідальності.

У своєму зверненні «Friede diesem Haus» [«Мир цьому дому»] німецькі католицькі єпископи справедливо зазначили, що «війна як політика іншими засобами і право сильнішого знову стали моделями міжнародної політики, які не є легітимними, але беззастережно використовуються, особливо автократичними режимами, коли вони вважають це необхідним». Єпископи застерігають: «Якщо Кремлю вдасться досягти своїх воєнних цілей, є побоювання, що він продовжить свою ревізійністську політику відновлення Російської імперії військовими засобами» (# 84).

ПОДОЛАННЯ СТРАХУ

Росія торгує на страху і жаху. Вона погрожує західному населенню прямим військовим конфліктом із НАТО. Вона залякує сценаріями Третьої світової війни та ядерної атаки. Вона підживлює тривогу і паніку на Заході.

Страх – поганий порадник. Ми ніколи не повинні розпізнавати і діяти у страху. З духовного погляду, найкращий спосіб подолати страх – це протистояти йому осмисленою дією заради добра. Коли ми солідаризуємося навколо чеснот, наша тривога вщухає.

Дозвольте поділитися з вами історією отця Германа Будзінського. Він був священником у катакомбах під час радянських переслідувань Української Греко-Католицької Церкви. За чотири десятиліття вірного монаха кілька разів заарештовували і несправедливо засуджували. Багато років він провів у в'язниці. Після того, як отець Герман вийшов на волю з одного з термінів ув'язнення в ГУЛАГу, він почав збирати статті з радянських журналів, які паплюжили Церкву. Він написав ґрунтовне спростування наклепницьких текстів і розіслав його в ті ж медіа. За це його знову заарештували, засудили і відправили до в'язниці. Згодом «Wende» його запитали, чому він неодноразово йшов на конфронтацію з радянською владою, чому не боявся. Отець Герман відповів: *«Насправді я боявся. Але яку втіху відчував, долаючи свій страх. Яку радість відчував, коли звільнявся від нього!»*.

ПОДОЛАННЯ ІЛЮЗІЙ

Страх часто породжує ілюзорні надії та схеми швидкого, дешевого, зручного миру. Такі міражі небезпечні з кількох причин.

По-перше, може виникнути спокуса ототожнити легке припинення вогню з миром. Наївно вигаданий і бездумно запроваджений мир виявиться короткочасним перемир'ям, після якого винагороджений агресор повернеться озброєнішим, сильнішим та ненажерливішим, ніж раніше. Російське керівництво відкрито й недвозначно прагне відтворення імперії в її радянському вимірі.

Спрощено і нерозумно думати, що воно насититься Кримом та Донбасом. Захоплення України – це лише «перекус».

Країни Балтії, Кавказу та Центральної Азії не мають жодних ілюзій, що вони будуть наступною стравою. Ніхто не повинен мати ілюзій. Слова апостола Павла мають бути застереженням: *«Коли люди кажуть: "Мир і безпека", то раптом на них находить лихо...»* (1 Сол. 5, 3).

По-друге, ні світові демократії, ні Церква не повинні підтримувати мир, який приймає агресію як успішний метод привласнення суверенної території іншої країни. Це було би смертельним ударом по світовій безпеці, оскільки заохочувало б усіх інших потенційних агресорів. Що більше ми нехтуємо цінностями та етичними принципами, йдучи на поступки загарбнику, то нахабнішим стає агресор і то менш захищеними робимося ми самі. «Наведення мостів» зі злом лише підживлює його манію величі. Саме тому глобальні демократії потребують нової дорожньої карти справедливого миру, яка відкине хибну логіку умиротворення агресора.

Виходячи зі свого досвіду двох світових воєн, легендарний Глава нашої Церкви (1901–1944) митрополит Андрей Шептицький писав: «Кожен розуміє, що мир, який не брав би до уваги потреб народів і в якому народи вважали б себе скривдженими і в дійсності були б скривдженими, не був би ніяким миром, а радше причиною нових і гірших ускладнень і взаємних ненавистей, які неминуче привели б до нових воєн» [«Про почитання і посвяту себе Пречистій Богородиці»].

Із вдячністю згадую слова Президента Німеччини Франка-Вальтера Штайнмаєра, сказані у вересні 2022 року на відкритті 11-ї Асамблеї Всесвітньої ради Церков у Карлсруе: *«Ми знаємо, що тривала несправедливість сама собою є насильством, і вона завжди знову і знову призводить до насильства, терору і війни... Справою справедливості буде мир. Це давнє послання пророка Ісаї все ще актуальне, і воно повинно керувати нашими діями»*. Ми знаємо з нашої спільної європейської історії, що непокаране й нерозкаяне зло знайде інше втілення і повернеться в майбутньому більш злим, небезпечним і руйнівним.

По-третє, мирна угода має сенс тоді, коли є впевненість, що всі сторони, які її підписали, дотримаються своїх зобов'язань. Договори передбачають довіру, принаймні певну. Але запитаймо себе: чи існує хоч одна безпекова угода між Україною і росією, яку б остання не порушила? Насправді, жодної. На якій підставі ми можемо вважати, що росія дотримає свого слова? Адже вона відкрито заперечує правовий статус України як держави, саме її право на існування. І, як показує провал Будапештського меморандуму 1994 року, обіцянки інших держав як гарантів не обов'язково стримують росію. Так, політично помилково і стратегічно необачно вважати, що логіка, якою керуються демократичні країни й народи, застосовується до тоталітаристів і диктаторів або впливає на них.

Україна потребує і глибоко прагне справжнього, справедливого, сталого миру, а не швидкоплинного, ілюзорного перемир'я.

ПОДОЛАННЯ РОЗЧАРУВАНЬ

Росія намагається зобразити Україну найкорумпованішою країною в Європі, якщо не у світі. Я не стверджую, що в Україні немає корупції, і не применшую її впливу на українське суспільство. Жодне суспільство не має імунітету проти цієї хвороби. Однак я переконаний, що вона виліковна.

Громадянське суспільство як головний герой боротьби з корупцією достатньо сильний, щоби стримати загрозу і вилікувати хворобу. Корупція – це жахливе явище. Її викорінення необхідне для досягнення миру в Україні і має стати новою суспільною угодою в післявоєнному майбутньому країни.

Антикультура корупції, заснована на подвійних стандартах, брехні та стратегіях виживання, характеризувала радянську систему. Вона крапа все, що могла, у людей, тому люди крали все, що могли, в системи.

**Ця посткомуністична спадщина була поглиблена
російською політикою експорту корупції.
Росія корумпувала наші політичні еліти,
медіа та поп-культуру.**

Ці хитрощі не зупиняються на кордонах колишнього срср. Пропозиція фінансування дешевих енергоносіїв і торговельних привілеїв продовжує купувати міжнародну мовчазну згоду не лише на вторгнення в Україну, а й на порушення прав людини в росії. Легко стати жертвою приказки про те, що «гроші не пахнуть».

Війна – це травматичний досвід, і корупція часто процвітає під час таких катаклізмів. Але ми також є свідками наполегливих зусиль тих, хто прагне викоринити її в українському суспільстві. Йдучи на жертви, українці демонструють, що хочуть побудувати суспільство, засноване на верховенстві права, прозорості та підзвітності. Ці цінності, зрештою, вкоринені в Євангелії та виражені в католицькому соціальному вченні.

Корупція не матиме жодного шансу на процвітанні, якщо Україна здобуде мир і стане частиною Європейського Союзу. Насправді, я вважаю, що якби Україна отримала запрошення приєднатися до ЄС ще в 1990-х роках разом із Польщею та іншими країнами Центральної і Східної Європи, то одержала б потужний важіль для боротьби з корупцією та її викоринення набагато раніше.

Війна – це досвід протверезіння. Вона змушує людей переосмислити і трансформувати свій спосіб життя. Ми переможемо у війні з росією, які і у війні з корупцією. З вашою допомогою. Заради нашого спільного добробуту. У нас немає іншого життєздатного вибору, щоби зберегти наше існування і захистити нашу гідність.

Сьогодні Україна переживає Пасхальне таїнство і накопичує величезний духовний капітал, оснований на чесноті самопожертви. Ці моральні ресурси принесуть соціальні й економічні дивіденди. Сьогодні Україна платить найвищу ціну за свободу, правду і справедливість та демонструє свою моральну відданість демократичному і правовому, соціальному, політичному й економічному майбутньому.

ВІЙНА В УКРАЇНІ ЯК ВИПРОБУВАННЯ НАШОЇ ЛЮДЯНОСТІ

Повага до людської гідності та людського життя лежить в основі католицького соціального вчення і демократії. Справжнє прагнення цих принципів – фундаментальна відмінність наших країн від тоталітарних та авторитарних режимів, зокрема росії. Якщо людина усвідомлює власну гідність та гідність співгромадян і прагне зберегти, а навіть примножити її, то здатна подолати страх і протистояти несправедливості в етично переконливий спосіб.

Сьогодні українські солдати, медики, волонтери та капелани свідчать про людську гідність, ризикуючи своїм життям, щоби врятувати інших і дати їм можливість мріяти та працювати заради майбутнього, вільного й гідного. Я поділюся з вами реальною історією. Важкопоранений російський солдат сказав українському солдатові, який взяв його у полон: «Добий мене». Українець відповів: «Ні, ми не такі, як ви».

Для багатьох українців ця війна стала випробуванням і досвідом людської гідності. Я впевнений, що вони збережуть та інтегрують цей досвід, втілюючи його в соціальні структури й інституції в післявоєнній Україні.

Справедливе закінчення війни має вирішальне значення в цьому сенсі. Адже «справедливість підносить народ угору», – сказано у Приповідках (14, 34). І навпаки, нація, яка зневірилася в можливості досягнення справедливості, занепадає і не може подолати свої соціальні негаразди. Несправедливість не подорожує сама. Як каже псаломспівець: «Ось він зачав несправедливість, злом завагітнів і сплотив лукавство» (Пс. 7, 15).

Україна вивчає уроки демократії в екстремальних обставинах. Вона вчиться через самопожертву. Вона приймає принципи свободи і відповідальності в той час, коли в Європі відроджуються авторитарні та нігілістичні рефлексії і коли все більше людей стає скептично налаштованими щодо демократії та її переваг.

Відважна боротьба України кидає виклик думці, що фізична безпека та матеріальний комфорт – єдині цілі демократії. Вона вчить нас, що демократія заслуговує на те, щоб її захищали ціною власного комфорту, здоров'я і навіть життя. **Павло Казарін, український журналіст, який став солдатом, зазначив:** «Якщо Україна програє, то багато суспільств по всьому світу побачать: ага, ось дивіться – вони були демократією, вони були простором конкуренцій різних думок, ідей, контекстів, сенсів, і вони програли; тобто якщо ми хочемо, щоб наша держава існувала, нам не потрібні всі ці рудименти ХХ століття, ринкові правила можна запровадити в себе навіть без цього (приклад – Китай і Росія), а в суспільному житті ми можемо обмежитися якоюсь формою авторитаризму».

Ми можемо багато чому навчитися один від одного. Ми можемо допомогти один одному у відстоюванні та просуванні демократії із правильних причин і з правильною метою. Але спочатку Україна повинна здобути мир!

Я прошу вас допомогти людям у Німеччині й інших західних країнах прозріти від стереотипів і подолати страхи, ілюзії та розчарування. Прошу вас пояснити їм, що це не лише українська війна – це війна, від якої залежить майбутнє демократії і в Україні, і в Європі, і в усьому світі. Війна проти України – це війна проти Німеччини, всієї Європи та всього демократичного порядку. На жаль, це також і ваша війна. Україна потребує вашої підтримки не лише заради себе, а й заради вас.

Ми живемо в бурхливі складні часи, – часи важких рішень, часи жертв. Але я хотів би говорити не тільки про «час», а й про наш Кайрос. Ми маємо нагоду, особливий шанс, благословенний час, тут і зараз, коли Господь посилає свого Духа для перемоги над силами зла, які сьогодні атакують людську особу й людське суспільство. Ми віримо, що Божий Дух, Дух правди, Дух свободи, Дух любові сильніший за силу ворога. Нехай усім нам вистачить мудрості споглядати нашу дійсність із цієї перспективи. Бажаю всім нам євангельської парресії, щоб вільно, не здригаючись, свідчити правду, мати відвагу приймати сміливі рішення та втілювати їх у життя на благо нашого спільного європейського дому.

Разом, сприяючи справедливому закінченню війни, ми здійснимо те, про що пророкував Ісаїя: *«Як земля вирощує свої рослини і як город вирощує своє насіння, так Господь Бог виростить справедливість і славу перед усіма народами»* (Іс. 61, 11).

СЛОВО НА ДОРОГУ

Вівторок, 19-го тижня після Зіслання Св. Духа

24.09.2024 р.

«Бог мені свідок, як я тужу за всіма вами любов'ю Христа Ісуса. Молюся і про те, щоб любов ваша дедалі більш і більш зростала у досконалім знанні та в усякому досвіді, щоб ви могли розпізнавати те, що ліпше; і щоб були чисті й бездоганні в день Христа, повні плодів праведности» (Флп. 1, 8–11).

Послання Апостола Павла До Филип'ян

Любов пробуджує в серці люблячої особи тугу за улюбленими та прагнення справжнього добра для них. Святий Павло «тужить» за своїми братами і сестрами у вірі, які проживають у місті Филипи. Він їх привів до Христа і тепер молиться, щоб вони зростали у Христовій любові, бо на цьому полягає суть християнського покликання.

Любов робить нас християнами. Вона дозволяє нам зростати у справжньому пізнанні дійсності та в розрізненні, що справді добре, а що – зле і шкідливе для нас і для наших ближніх. Тільки життя любов'ю запевняє нашому християнському життю «плоди праведности», які ми покликані приносити.

Блаж. Любомир свого часу зауважив: *«Любити – це дуже гарна річ, але набагато важливіше є бути свідомим, що я є любленим».* Справді, великим щастям для людини є відкрити і усвідомити собі любов Бога і любов ближніх до неї. Хто не зазнав і не відкрив любові до себе з боку Бога і ближніх, не буде в стані сам любити – Бога і ближніх, не зможе, кажучи словами апостола Павла, приносити «плоди праведности», плоди любові.

Багато українців, спонукані любов'ю, тужать за своїми ближніми: за тими, хто через війну змушений був покинути рідну землю чи рідні сторони, за тими, хто на фронті, за тими, хто в полоні, за безвісти зниклими, за тими, хто був насильно депортований чи хто перебуває на тимчасово окупованих українських територіях.

Молімося за них усіх, щоб наша людська любов, а ще більше – Божа вічна і всеперемагаюча любов осягнула їх і огорнула їхні душі і серця, щоб укріпила в них надію, щоб вони і всі ми дочекалися того «ліпшого», за чим так тужить наш народ: за визволенням, за зціленням духовних і тілесних ран, за справедливим і тривалим миром.

† Богдан, із серії [#СловоНаДорогу](#)

Продовження «Хроніки періоду великої війни» буде...

Автор: **Александр Малаховський**

ВИСЛОВЛЮЄМО СПІВЧУТТЯ!

23 вересня 2024 року за трагічних обставин загинув Юрій Чмир, рідний брат о. Андрія Чмиря, який душпастирює для українців у Маннгаймі, а також їхній троюрідний брат Володимир.

Преосвященний владика Богдан та духовенство Апостольського екзархату для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії висловлюють щирі співчуття о. Андрію Чмирю та скорботній родині з приводу смерті братів Юрія та Володимира.

Єднаємося у молитві та просимо Всемилотивного Бога, щоб прийняв душі новопереставлених Юрія та Володимира в свої батьківські обійми та дарував їм Царство Небесне!

Джерело: ukrainische-kirche.eu

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

CHRISTLICHE STIMME
Ukrainische Kirchenzeitung
Schönbergstrasse 9
D-81679 München
Inhaber, Herausgeber und Verleger:
Apostolische Exarchie für katholische
Ukrainer in Deutschland und
Skandinavien D-81629 Postfach 86 02 69

Погляди авторів не завжди
відповідають поглядам редакції.
Редакція в потребі скорочує і мовно
виправляє надіслані статті.
Газета виходить двічі на місяць.
Chefredakteur: Roman Kryk
Stellvertretender Redakteur:
Bohdan Pidlisetsky

Telefon: +49 (0) 89 997 28 38 11
Telefax: +49 (0) 89 997 28 38 4
christl.stimme@ukrainische-kirche.de;
ukrainische-kirche@t-online.de;
<https://ukrainische-kirche.eu>
Річну передплату (Unkostenbeitrag)
46,- Euro переказати на conto:
Apostolische Exarchie

LIGA-Bank München
Konto-Nr.: 40 21 03 257
BLZ 750 903 00
IBAN: DE 64 7509 0300 0402 1032 57
BIC: GENODEF 1 M 0 5